

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. VII. Confessionis integritas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

celebrantis, vel auctoritatem offerendi sacrificium pro hac, vel illa intentione esse datam Sacerdoti à Christo, & consequenter limitari non posse à Prælato quocumque, Christo inferiore, ad aliam intentionem, quàm ad illam subditi celebrantis.

Nam, vel id cum Gavanto intelligitur de Sacerdote Seculari libero, non de Regulari, cujus voluntas à Prælato pendet; vel cum Poncio, non esse verisimile, quod Christus dederit eam auctoritatem Sacerdoti Regulari, nisi cum dependentia à voluntate ejus, qui potest ei præcipere, & solet applicare Missam ipsius pro sua intentione: propter ipsam Religiosi conditionem, & ad evitanda adducta incommoda.

Duo distinguas, consecrare, & pro hoc, vel illo applicare sacrificium: in primo subditus à voluntate Prælati non dependet; bene vero in secundo, propter superius dicta, & à me alibi *Offic. Cur. tom. I. cap. 12.*

Quare sententia contraria, quamvis esset probabilis, tamen, quia est minus tuta, quàm nostra, ad praxim non est deducenda, juxta doctrinam communi: et receptam: quòd non sit licitum sequi opinionem partis minus tutæ, quando ex ejus sequela, dato, quòd à parte rei non esset vera, notabile, & irreparabile damnum tertio adveniret, ut in casu.

11. Quæritur, an Fr. Min. de Obser. sint capaces legatorum annuorum cum onere Missarum?

Resp. Negative; quoad ea, quæ sunt ipsis Fratribus directè relicta, Vespignan. in compend. priv. R. Fab. bene vero, quoad ea, quorum proprietates manet

apud Hæredes; à quibus Fratres possunt recipere per viam simplicis elemosinæ, quicquid ab eis spontè pro celebratione Missarum traditur. Sac. Cong. Epif. in una Lucana 26. Martii 1677. sed in pecunia debet à Syndico recipi; nec possunt per se, vel Syndicum, vel alium in judicio ea petere; & si scienter id faciant, excommunicantur ipso factò: juxta decretum. R. Fabr. sub. 14 Febr. 1633. vide infr. cap. 32.

CAPUT VII.

Prop. XI. ab Alex. VII. &c.
Confessionis integritas.

I. PROP. II. Peccata in Confessione omissa, seu obliu: ob instans periculum vita, seu ob aliam causam, non tenentur in sequenti confessione exprimere.

2. Propositio integritatem Confessionis tangit; idèd hic, ejus occasione speciales quæstiones, quæ ad hujusmodi integritatem conducunt, possibili brevitate subnectimus, de quare dicendum etiam lib. 2. cap. 36.

3. Quæritur, in quo consistat integritas Confessionis?

Resp. Materialis in hoc, quòd quis prævio examine omnia peccata, quæ post baptismum commisit, nondum confessæ, secundum numerum, species, & circumstantias, in Confessione exponat; Formalis verò per hæc explicatur, quòd penitens, omnia peccata, secundum numerum, species, & circumstantias, quæ sibi, post sufficiens examen memoria occurrant, & moraliter potest hic, &

nnne

nunc in Confessione aperire, cum formali dolore omnium, aperiat.

4. Quæritur, an possit dari casus, in quo Confessio sit materialiter integra, & non sit valida?

Resp. Affirmative, in casu, quo quis omnia peccata, numerum, & circumstantias ipsorum in Confessione exprimat, non præmissis diligenti conscientia examine: vel cum illo, sed sine eorum formali dolore, proposito non peccandi, fide in Deum, spe veniæ, &c. propter periculum, cui se exponit, non confitendi omnia, ut requiritur: quod omnia tunc aperiret, casu esset & propterea Confessio invalida, & sacrilega, in sequenti Confessione cum cæteris aliis peccatis aperiendum.

5. Quæritur, an Confessio formaliter integra possit esse invalida?

Resp. Negative: nam ad integritatem formalem necesse est: primo, quod omnia peccata, quæ post sufficiens examen occurrunt memoria, & quæ hinc, & nunc moraliter possunt, in Confessione aperiantur; secundo, quod adlit animus, & propositum, tempore opportuno, & cessante impedimento, in alia Confessione exponendi, quæ tunc omittuntur; tertio, quod adlit dolor formalis omnium peccatorum commissorum ex fide supernaturali regulatus cum proposito non peccandi, &c. propterea, si hæc non desint, valida est confessio, de quo etiam, lib. 3. cap. cit.

6. Quæritur, quanta diligentia debeat adhiberi in examine conscientia?

Resp. Quanta permittit humana fragilitas, & à viro prudenti solet adhiberi in negotio gravis momenti, quod sibi

multum cordi esset, juxta Scotum in 4. dist. 17. quest. unic. & DD. in quo est ponderanda conditio personæ, quæ confitetur, qualitas officii, temporis intervalam, à quo Confessio non est facta: certè enim minori examine indigent, qui frequenter, quàm qui rarè confitentur: qui vitam quietam ducunt, quàm qui variis detinentur negotiis.

7. Quæritur, quomodo se gerere debeat Confessarius, advertens pœnitentem non præmississe examen conscientia?

Resp. Debet illum dimittere, ut examine se præparet, & postea paratus redeat; cum imparatus absolvitur, Sacerdos peccat, & pœnitens in sequenti Confessione debet, cum peccatis invalidè confessis, & illud sacrilegæ Confessionis, examine præmissis, aperire; si esset rudis, & imperitus, ignorans modum discutiendi conscientiam, esset super eo à Confessario instruendus, & quatenus inveniret aliqualem diligentiam adhibuisse, posset ad completam, & integram suis interrogationibus eum juvare; numquam tamen permittatur abusus in pœnitente nil confitendi, nisi interrogata. Verùm cautè Confessarius in interrogationibus procedat, nè sibi, vel pœnitenti periculum gravium tentationum pareat.

8. Quæritur, an ad integritatem materialem Confessionis pertineant peccata dubia; quod est idem ac quærere, an quando quis dubitat, an commiserit peccatum v. g. furtum, vel est certus se commississe, sed dubitat, an sit mortale, vel veniale ita, ut, post diligens examen propter insufficientes rationes habeat intellectus, vel suspensus maneat sic,

fic, ut in neutram partem contradistinctionis inclinare, vel de una pra alia iudicare possit (quod est eum esse dubium, dubio negativo, & proprie dicto) teneatur illud peccatum confiteri, & peccatum sic dubium sit materia necessaria Confessionis?

Resp. Affirmative, ratio est, quia in dubio, ubi agitur de salute animarum, tutior pars est amplectenda, tutius autem est, ut quis de peccato illo sub dubio se accuset, ut, si forte illud commiserit, remissionem per Sacramentum poenitentiae obtineat, Islung. tract. 6. disp. 6. qu. 4. art. 4. per totum. Layman. l. 1. tract. 1. cap. 5. §. 4. a num. 37. & debet esse communis resolutio D. D. juxta conclusionem communiter receptam inter Canonistas; quod, qui dubius est in morali materia, in his, quae salutem respiciunt animae, teneatur ex pracepto sequi partem tutiorem, ut perdoctè probat Fagnan. in 1. de consui. ad cap. cum innitaris num. 161. & sequen. vid. lib 2. capit. 34. & ibi peccata dubia esse materiam necessariam, sed non sufficientem Sacramenti poenitentiae.

9. Et si quaeratur, an debeat illud confiteri absolute, & ut certò commissum?

Resp. Negative, sed debet dicere: dubio, an commiserim furtum, &c. quia sic est in memoria, & non, ut certum; & ideo, ne Sacramentum exponatur periculo nullitatis ob defectum materiae, si forsàn non fuisset commissum, debet addere aliud peccatum certum, nunquam confessum; quòd si non habeat, est de necessitate cum eo in Confessione exponendum, vel peccatum mortale

certum, jam confessum, vel peccatum veniale.

10. Ad dubitatur, an peccatum mortale expressum in Confessione, ut dubium, debeat iterum, ut certum confiteri, si postea cognoscatur ut certum?

Resp. Affirmative cum communi DD. habetur ex Trid. sess. 14. cap. 5. statuente de necessitate esse à poenitentibus confitenda peccata omnia, quorum post diligentem sui discussionem conscientiam habent: sed, quando peccatum confessum ut dubium, hac forma, vel simili, dubito, an hoc fecerim; cognoscitur ut certum, de eo habetur memoria esse certò commissum, ergo, ut certum debet exponi.

11. Dices: peccatum illud sub dubio expressum, jam fuit directè absolutum, & dimissum: ergo non est iterum confitendum.

Resp. Negando consequentiam: nam licet fuerit directè absolutum, semper est in peccatore debitum illud subjiciendi clavibus assertivè, & distinctè, & quomodo est in ejus memoria; cui debito nisi satisfaciatur, peccatum novum committit.

12. Quaeritur, an semper sit confitendus numerus peccatorum? an sufficiat dicere in genere, peccavi: Accedit Rudis dicens: à Festo B. V. in astate non sum confessus: fateor me miserum peccatorem, attamen nil sum furatus, nunquam me inebriavi, diebus Festis, & Dominicis praceptum explevi de audienda Missa: nil aliud scio; & ad interrogaciones Confessarii: an nunquam fuerit iratus? nunquam malum alteri impre-

imprecatus; numquam inter orandum cogitaverit de rebus non pertinentibus ad orationem, &c. *ad omnia respondet negativè, & solum peccavi?*

Resp. Semper cum moraliter potest, ex Trid. cit. *Can. 7.* omnia, & singula sunt confitenda; idè, qui centum aureos, centum vicibus furatus est, debet specificare illos centum actus repetitos, quia quilibet peccaminosus est, & proximo in re gravi injurius; qui unico actu bombardæ decem homines occidit, decem peccata committit, quia decem offendit; tot peccata scandali committis, quot scandalizas, Campionus *instr. per gl'ordin. cap. 40. à num. 26.* si numerus peccatorum aperiri non potest, aperienda est consuetudo, qualis, & quantita fuerit, juxta dicenda *cap. 10. n. 21.*

Rudis itaque Confessionem nullo modo integram facit; quippè nec unum in specie, vel numero, peccatum significat: proindè capax absolutionis non est, (excipio mortis articulum) quia Sacramenti materiam, quantumvis examinatus, non proponit. Layman. *lib. 5. tit. 6. cap. 8. num. 8.*

13. Queritur, quid agendum Confessario cum femina, qua post significatum peccatum detractionis, & scandalii, subdit, Pater, me premit adhuc conscientia duorum peccatorum antiquorum, quæ ob verecundiam nunquam sum ausa confiteri, & jam vix audeo; primum, quod ætatis meæ anno decimo furata sum in Ecclesia unum obolum (*un bajoccho*:) alterum, quod die Paschæ ante auditionem Missæ ovum comederim?

Resp. Interroget, an, quando ea

peccata commiserit, putaverit Deum graviter offendere; si affirmet: petat à quanto tempore ea commiserit, & an semper, quando voluerit confiteri, venerint hæc eadem peccata in mentem, judicans eo silentio, graviter in Deum delinquere; & quatenus id item affirmet, est significandum, teneri ad exquirendum numerum Confessionum, & Communionum, à tempore reticentiæ duorum peccatorum, sacrilegè factarum, easque in proxima Confessione, cum cæteris peccatis, quoad speciem, & numerum, olavibus denuò, cum vero eorum dolore submittere. Si responderit, se solum quadriennio sensisse remorsum conscientia, quando confitebatur, ob silentium illorum duorum, reliquo autem tempore inculpabiliter nunquam ea sibi venisse in mentem: obliganda est, ad Confessiones, & Communiones cum cæteris peccatis eo quadriennio confessis, in nova confessione aperiendas, Gobat *tract. 7. cas. 5. num. 559.* Quilici *q. 9. art. 2. num. 3. resolventes eum, qui facit Confessiones voluntariè sacrilegas, & postea hujus rei oblitus, bona fide, multas alias legitimè facit, non teneri repetere illas, quas bona fide fecit, sed illas solum volenter sacrilegè factas.*

14. Queritur, quomodo Confessarius se gerere debeat cum penitente, qui interrogatus de peccatorum numero, respondet, se in prioribus Confessionibus non fuisse solitum illum exprimere, nec super hoc interrogari?

Resp. Interroget, an fuerit ipsi notum, de exprimere, esse necessarium ad integritatem, & validitatem Confessionis; & quatenus affirmet; compellendus est

ad

ad repetitionem omnium Confessionum; si verò alleget se id ignorasse (super quo, nec à Parocho instructus, neve in Concione, vel ab alio fuit edoctus) licet propter bonam fidem fuerit integrè formaliter confessus, est ei significandum, ad implendum præceptum de exponendis peccatis in Confessione distinctè teneri, quantum sibi est moraliter possibile, post diligentiam adhibitam, supple-
re defectum, verisimilem numerum explicando: V. G. à tribus annis confiteor: semel in anno confessus sum; peccata, quæ, ut plurimum, exposui, fuerunt mollitiei, à quibus nulla hebdomada fui immunis, sed modo ter, modo quater peccavi; blasphemavi in Deum, & Sanctos, ad minus semel in die; omnes-
cujuscumque generis mihi occurrentes mulieres concupivi, &c. ex quibus Confessarius poterit ad cætera, & verisimilem numerum discurrere.

15. Queritur, an, qui mentitur in Confessione, peccet?

Resp. Affirmativè, & quidem mortaliter, si in ea ex proposito mentiatur circa materiam gravem, & per se necessariam Confessionis: ut, si scienter, neget peccatum mortale commissum, vel circumstantiam gravem, quam hic, & nunc tenetur confiteri; nam est mendacium perniciosum, & circa rem per se spectantem ad substantiam Sacramenti, propter quod efficitur Sacramentum irritum, & falsa redditur absolutio; venialiter verò, si mendacium sit circa peccatum veniale, quod sit solum materia partialis Confessionis; nam, si totalis foret, ut, si quis sibi imponeret veniale, quod non commisisset, & nullum a-

liud in Confessione aperiret, esset mortale mentiri, quia falsa ex integro redderetur forma absolutionis, per defectum materiæ debitæ. De la Cruz, Layman, & Gobat. In quo mendacium est duplex malitia, una sacrilegii contra reverentiam Sacramenti, & alia contra veracitatem: gravis, vel levis juxta qualitatem illius.

18. Tandem, instruantur pœnitentes, ut peccata dicta sub numero incerto, & confuso, vel sub ista clausula: *duodecies circiter, plus, vel minus*: dum postea certò, & distinctè cognoscuntur esse commissa, sic in alia Confessione explicent: nam id tutius esse, & juxta Triden. *supr. cit.* dubium non est.

CAPUT VIII.

Prop. XII. ab Alex. VII. &c.

Facultas quoad reservata.

1. PROP. 12. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obstantia ad id Episcoporum facultate.

Occasione propositionis speciales, & communiores casus, qui solent super hujusmodi absolutione occurrere, in examen vocabimus: itaque.

1. Queritur, an solis Mendicantibus sit prohibitum absolvere à reservatis Episcopis, ad id ab eis facultate non obtenta, an etiam cæteris Sacerdotibus secularibus?

Resp. Omnibus sine Episcoporum licentia ex Trid. *sess. 14. cap. 7. de reservatione*: extra quem articulum (mortis) Sacerdotes (inferiores) cum nihil possint